

Ik bestelde een Cuarenta Y Tres. De Madrileense ober reageerde met een welgemeend: 'Que?'

'Un Cuarenta Y Tres por favor,' herhaalde ik.

'Que?'

'Cuarenta Y Tres?' Ik wees naar de fles.

'Ah, Cuarante Y Tres!'

Dat zei ik toch, Spaanse oetlul, dacht ik, maar waarschijnlijk imiteerde ik niet precies de manier waarop Spanjaarden hun woorden de wereld inlispelen. De ober daarentegen deed geen enkele poging mij te begrijpen. Of het interesseerde hem gewoon geen reet.

Sin culo.

De ober gedroeg zich daarmee als een computer. Vraag maar aan elke programmeur. Elk miniem foutje in de code leidt tot een onverbiddelijk oordeel. *Syntax Error. Invalid command.* Opnieuw! Computers zijn kil, ongeïnteresseerd en harteloos. Ze willen de programmeur niet eens begrijpen. Goed is niet goed genoeg. Perfect moet het zijn.

Code-kloppende wonderkinderen worden dus eigenlijk opgevoed door kille machines. Programmeurs aangestuurd door ongeïnteresseerde bazen die perfectie eisen. En als de code dan eindelijk werkt, verzieken de verre-van-perfecte gebruikers het weer.

Misschien zijn veel programmeurs daarom arrogant, geobsedeerd door perfectie en vervuld met een lichte mensenhaat. Geen goede eigenschappen voor zo'n machtige beroepsgroep. Immers, alles wordt software en software is uiteindelijk een wereldbeeld gevangen in code.

Laten we daarom stoppen met basisschoolleerlingen leren te programmeren of meer meisjes aan het coderen te krijgen. Dat moeten we pas doen als we computers hebben die aardiger zijn, hulpvaardiger en vergevingsgezind. Computers die willen begrijpen wat je bedoelt.

Dat zou mooi zijn, en goed voor de wereld, maar het probleem is: wie gaat die computers programmeren?